

Juryrapport Zapp Theaterprijs 2017

van de Kijkuit Kinderjury

Dit juryrapport is opgesteld door de Kijkuit Kinderjury van de Zapp Theaterprijs 2017. De Kinderjury bestaat uit acht kinderen in de leeftijd van zeven tot en met twaalf jaar:

Olivier Rienstra, Robbe van Hulst, Suzi Diemel, Julie van de Oudeweetering, Maylin van Putten, Esmée van de Braak, Jody Motman en Mette Govers.

De Kinderjury heeft heel veel voorstellingen gezien, waaronder de vijf producties die in het theaterseizoen 2016/2017 de hoogste waardering kregen van het jeugdige publiek in Nederland. Naar aanleiding hiervan heeft de Kinderjury vergaderd om te bepalen welke van die vijf voorstellingen de acht leden het beste vinden. Deze voorstelling wint de Zapp Theaterprijs 2017.

De Kinderjury heeft een winnaar gekozen uit de volgende vijf genomineerde voorstellingen:

De GVR van Ila van der Pouw

Joris & De Drakentemmers van Het Laagland

KLUCHT van BonteHond

Liefde van Maas theater en dans

Snorro van Theater Rotterdam (voorheen Ro Theater)

Het oordeel van de Kinderjury over deze voorstellingen staat verwoord in het hier bijgevoegde juryrapport.

WINNAAR VAN DE ZAPP THEATERPRIJS 2017

Joris & De Drakentemmers

Het Laagland

In *Joris & De Drakentemmers* gaan vijf acteurs aan de haal met de legende van Joris en de Draak én met draken uit het dagelijkse leven. Tijden de voorstelling komen de wildste drakenzaken aan de orde: wat zijn draken? Hoe vecht je tegen draken? En hoe overleef je niet alleen de monsters uit de bekende verhalen, maar vooral ook de draken in je eigen hoofd?

De Kinderjury raakt niet uitgepraat over deze voorstelling. Want wat was er veel te zien en te horen! Er stonden vijf mensen op het podium die allemaal (last van) hun eigen draak hadden. Kleine draken, grote draken, allemaal met een eigen geluid en een eigen lied. Draken die, zo ontdekken ze al snel, allemaal een soort angst verbeelden: het zijn eigenlijk gevoelsdraken. Er was bijvoorbeeld iemand die bang was om fouten te maken en die had dus een draak die steeds tegen hem zei: geen fouten maken!

De manier van vertellen in de voorstelling vindt de jury heel bijzonder, eerst wordt er heel snel verteld wat er in de legende gebeurt, daarna presenteren ze een soort tentoonstelling van allemaal drakendingen en dan gaan ze op allerlei manieren een gevecht aan met hun draken, bijvoorbeeld met een quiz of een verstoplied. Leuk was dat ze telkens vrolijk en stoer aankondigden wat ze gingen doen en dat het publiek mee mocht roepen. Dit heeft de jury niet eerder zo in andere voorstellingen gezien.

In de voorstelling werden veel leuke liedjes gespeeld door de acteurs zelf. Doordat muziekjes vaak werden herhaald, bleven ze nog lang na de voorstelling in je hoofd zitten. Het was leuk hoe steeds als de ene acteur iets spannends vertelde, de ander er spannende muziek bij maakte en weer een ander het uitbeeldde. Ook lieten ze heel goed zien hoe ze de geluiden maakten. En als ze samen speelden leken ze wel een rockband!

Ook het decor scoort hoog bij de jury, vooral omdat het zo slim is gedaan. De acteurs deden met dezelfde spullen steeds weer iets anders. Heel anders dan bij *Snorro* bijvoorbeeld, waar elke scène een gloednieuw decor krijgt. De jury vindt het heel knap dat Het Laagland ook met minder geld zo'n cool decor kan maken en was steeds erg verrast. Een klein puntje van kritiek: de jury vond het af en toe wat rommelig.

Maar dat maakt de voorstelling ook weer spannend: omdat ze veel effecten gebruiken met licht en geluid en oh, die Chinese draak aan het einde van de voorstelling was ook zo mooi.... En je mocht er ook nog mee op de foto.

Een stoere voorstelling die alles heeft, en waarvan de boodschap het meest blijft hangen: overwin je angsten en versla de draakjes in je hoofd. Want je hoeft niet bang te zijn!! Dit heeft de leden van de Kinderjury erg aan het denken gezet: hoe ziet hun eigen draak er eigenlijk uit? En hoe zouden ze die kunnen verslaan?

Vanwege de originele manier van spelen en vertellen, het mooie en fantasierijke verhaal, het slimme decor, de geweldige muziek, de stoere energie en vooral de bijzondere boodschap van de voorstelling, bekroont de Kinderjury met veel plezier *Joris & De Drakentemmers* tot winnaar van de Zapp Theaterprijs 2017.

GENOMINEERD VOOR DE ZAPP THEATERPRIJS 2017

KLUCHT

BonteHond

KLUCHT is een voorstelling met héél veel gedoe, met twaalf deuren en vijf mensen die de hele tijd stiekem willen zoenen. Een voorstelling waarin vijf volwassen mensen continu verliefd worden, zich verstoppen en smoesjes verzinnen. Ze liegen en bedriegen totdat ze zelf niet meer weten wie ze zijn en op wie ze nou waren en waarom...

De voorstelling *KLUCHT* is vooral een voorstelling waar veel om gelachen werd door de Kinderjury. Het ene grappige ding na het andere zat erin. Wat vooral op veel geginnik kon rekenen was de grappige act met de worst, kaas en augurk die als een soort poppenkast te voorschijn sprongen, de elektriciteitskast die iedere keer voor stroomstoringen zorgt en waardoor één personage heel grappig ging dansen de hele vieze “WC-geluiden” toen iemand op de WC zat.

Bijzonder vonden de kinderen het decor: dat bestond vooral uit deuren waardoor iedere keer mensen op en af kwamen. Achter elke deur zat iets anders zoals een toilet of een elektriciteitskast. Ook was er een deur die geen deur was, of toch wel? En sommige deuren zag je pas aan het einde van de voorstelling.

Er speelden in deze voorstelling vijf personen, twee mannen en drie vrouwen. Ze wisselden de hele tijd van personage én wisselden op wie ze verliefd waren. Hierdoor liep alles de hele tijd door elkaar. Zo erg, dat zelfs de spelers het op een bepaald moment niet meer begrepen. Dat was heel grappig. Dit soort dingen; zaken die een beetje raar en gek zijn horen volgens de Kinderjury bij een klucht. Maar daardoor was het verhaal soms wel een beetje lastig te volgen. Ook vond de Kinderjury dat er een soort ‘gênantheid’ in de voorstelling zat, dat hoort blijkbaar ook bij een klucht. Zo deden de acteurs bijvoorbeeld alsof ze iets in bed gingen doen, maar uiteindelijk bleken ze alleen maar een boekje te gaan lezen. Dan moeten jonge kinderen even de ogen dicht doen.

Naast de vijf acteurs is er ook nog een kind in het huis: die zie je niet, je hoort hem alleen. Het kind stelt de hele tijd ‘slimme’ vragen zoals: ‘Mama als ik zeg dat ik lieg, spreek ik dan de waarheid?’. Dat waren hele leuke vragen. En de volwassenen hadden geen antwoord erop. De Kinderjury vindt *KLUCHT* een hele grappige voorstelling maar ook een tikje verwarrend.

GENOMINEERD VOOR DE ZAPP THEATERPRIJS 2017

De GVR

Ila van der Pouw

In deze voorstelling wordt het bekende boek *De GVR* van Roald Dahl nagespeeld door Ila van der Pouw. De kleine Sofie wordt door het raam uit het weeshuis gehaald en meegenomen naar de magische grot van de GVR in Reuzenland. Achter de grot wachten negen enorm hongerige reuzen die wel trek hebben in een mensbaksel! De GVR en Sofie gaan samen de strijd aan om de reuzen te verslaan...

Alle leden van de Kinderjury zijn het erover eens: het is heel erg knap hoe Ila van der Pouw in haar eentje de hele voorstelling heeft gemaakt met alleen maar poppen. Zij zelf speelt de koningin en de GVR, de rest van de rollen worden daar haar verteld en verbeeld door poppen. Ze heeft hiervoor alle tekst uit haar hoofd moeten leren! Iedere pop had een andere stem, en Ila van der Pouw kan de poppen zo goed bespelen dat de monden van de poppen iedere keer precies hetzelfde gaan als de tekst.

Het decor was simpel, maar wel leuk en mysterieus. Wat de Kinderjury slim gedaan vond was hoe de reus was uitgebeeld. Het was niet een reus zoals je die zou verwachten, maar alleen een hele grote hand en een groot reuzenoog. De poppetjes waren dan weer veel kleiner gemaakt, waardoor de reus nóg meer een reus leek. Mooi was ook de manier waarop er schaduwen en projecties werden gebruikt, daardoor kon er heel snel geschakeld worden van de grot naar het leger van de koningin.

In de voorstelling werd niet gezongen, maar wel duidelijk gebruik gemaakt van muziek. Mooie klassieke muziek of spannende wanneer dat nodig was.

De voorstelling is niet echt eng te noemen, eerder leuk spannend. Voor kleine kinderen vindt de Kinderjury het misschien wel een beetje eng. Een goede afsluiter was dat ze aan het eind de hand van de reus lieten zien en je daarmee op de foto mocht!

GENOMINEERD VOOR DE ZAPP THEATERPRIJS 2017

Snorro

Theater Rotterdam (voorheen Ro Theater)

In het plaatsje Burrito woont een man genaamd Snorro, een klunzige, hilarische held, die iedereen helpt en redt. Twee boeven willen Snorro tegenhouden. Wat volgt zijn stoere stunts en wilde avonturen, samen met de mooie Conchita, die verliefd is op Snorro. Maar wie is die Snorro met dat masker op nou eigenlijk? Of zijn het soms twee personen? Wie hij is, daar willen de mensen in Burrito graag achter komen, want dat is een geheim!

Wat een spectaculaire voorstelling, vindt de Kinderjury! Met een geweldig decor met bewegende delen en een echte trein. De kinderjury is diep onder de indruk van dat enorme decor, de paarden, de saloons. Soms als ze het decor veranderen gaat het doek dicht en gebeurt er iets voor het doek. Dat is leuk want dan verveel je je niet en ben je de hele tijd bezig. De kostuums zijn net zo mooi als het decor: wat misschien wel het allerleukst was, waren de kleine kindjes die verkleed waren als cactus. Die waren zo enorm schattig!

De jury vond het leuk dat je in de zaal vaak dingen eerder wist dan de acteurs op het podium. Toch hielden de acteurs het publiek ook voor de gek; het duurde best lang voordat de jury begreep dat Snorro een *stand in* had voor de stunts en de breakdans. Pas toen ze tegelijk op het podium stonden begrepen ze het. Net als met de man die uit het publiek werd gehaald: sommige kinderjuryleden dachten dat dit echt een bezoeker was. Maar een jurylid heeft de voorstelling twee keer gezien en zag dat bij de tweede keer dezelfde man uit het publiek werd gehaald! Dat was dus ook alweer een spelletje.

Sowieso is er veel contact met het publiek tijdens de voorstelling en dat vond de jury erg leuk. Bijvoorbeeld tijdens het meezinglied, de muziek is om enorm vrolijk van te worden! Vooral het BBQ-lied vond de jury geweldig. En dat Mexicaanse bandje dat steeds weer het podium op komt. De acteurs in Snorro zijn ongelooflijk knap, ze spelen soms wel drie verschillende rollen. En die stunts! Dick van der Toorn is vanaf nu de lievelingsacteur van een van de juryleden.

De kinderjury vond de voorstelling wel erg lang. En sommige grapjes waren alleen voor hun ouders te snappen; dan zag je alle grote mensen in de zaal lachen en dacht de jury zelf; wat is hier grappig aan? Of ze gingen over seks, ook een beetje flauw.

Een jurylid omschrijft het als volgt: 'toen ik uit het toneel kwam ging er zo veel door me heen. Ik had vooral nog de grapjes in mijn hoofd en de liedjes'. En hier kan de hele jury zich eigenlijk wel in vinden. *Snorro* is een fantastische voorstelling die iedereen zou moeten zien, ook (of juist) als je je dag niet hebt, want je wordt er ontzettend vrolijk van.

GENOMINEERD VOOR DE ZAPP THEATERPRIJS 2017

Liefde

Maas theater en dans

In *Liefde* staan acht acteurs op het toneel die kinderen spelen die steeds ouder worden. Eerst zijn ze twee of drie en verliefd op hun teddybeer. Als ze ouder worden zijn ze verliefd op een jongen of meisje op het schoolplein, en later in de disco. Ze ontdekken de liefde en beelden dat uit door te dansen. Ze delen een voor een in de microfoon hun (onzekere) gevoelens. De jongens proberen cool te doen en de meisjes zijn bezig met kleren. Uiteindelijk wordt het een heel gek waterballet waarin spectaculair met veel spetters wordt gedanst.

Wat een bijzondere voorstelling, vindt de Kijkuit Kinderjury! Er wordt bijna niet gepraat, maar toch snap je wat de acteurs bedoelen, ze vertellen met hun lijf een verhaal, en maar heel soms met hun stem. Dat vindt de Kinderjury heel erg knap! Ook spelen de acteurs heel goed alle verschillende leeftijden; het zijn steeds dezelfde mensen, maar toch geloof je ze in alle rollen die ze spelen, van klein naar groot. Ze kleden zich heel vaak om, een meisje had wel twintig jurken over elkaar aan. Dat spel met de kleren maakte de voorstelling extra leuk om naar te kijken. Er zat een mooie opbouw in de voorstelling: het begon rustig, maar werd steeds drukker. De dansers gingen zelfs zweten aan het eind! Vooral het waterballet op het einde heeft veel indruk gemaakt. Je werd alleen wel nat als je op de eerste rij zat! Het mooiste stuk is als ze gaan buikschuiven over het toneel. Bij dit stukje komt het allemaal heel precies uit hoe hard ze gaan en hoe ver ze schuiven; ze komen namelijk niet tegen het decor aan.

Omdat er weinig wordt gepraat in de voorstelling, moet je zelf nadenken over wat het verhaal zou zijn. Dat is aan de ene kant leuk, maar als je niet in het verhaal zit snap je het niet goed, en dan is het minder leuk. Gelukkig kijk je ondertussen wel naar hele mooie dans, soms deden de danser echt knappe dingen zoals elkaar vasthouden bij de voeten en dan als een rad ronddraaien. Je kan zien dat de dansers lang aan deze voorstelling hebben gewerkt.

Wat dit een extra leuke voorstelling maakt, was de aankleding in de foyer en alle leuke dingen die je kon doen vóór en na de voorstelling. Daardoor vonden de juryleden het al meteen leuk.

De jury vindt dit vooral een hele originele voorstelling die echt opvalt tussen de andere voorstellingen. Dit was een hele bijzondere voorstelling, op een totaal eigen manier.